

שנינו במשנתנו: **כריכות ברשות הרבים** —  
הרי אלו שלו.

**אמר רבה: ואפילו בדבר (58) שיש בו סימן**  
— הרי אלו שלו.

ומדברי רבה, שאף כשיש בכריכות סימן —  
הרי אלו שלו, ואין אנו אומרים שאין  
הבעלים מתייאשין משום שהם סומכין על  
הסימן, מוכיחה הגמרא: **אלמא קסבר רבה,**  
**שסימן העשוי לידרס על ידי בני אדם, כגון**  
**שעוברים באותו מקום הרבה בני אדם,**  
**והחפץ עצמו נמוך, ונוח לידרס — לא הוי**  
**סימן.**

והטעם, משום שאין בעליו סומך על הסימן,

**אמר ליה: באנא [בקעה] בארעא דיתמי —**  
**לא מחזקינן.** כלומר, אין עלינו להחזיק את  
כל הבקעה בחזקת קרקע יתומים, ולאסור  
את כולה משום ספק קרקע יתומים, אלא  
הולכים אחר הרוב (57), שאינם יתומים.

אמר לו רב אחא: ואם הקרקע **מחזק ועומד**  
שהוא של יתומים — **מאי?**

עוד שאלו רב אחא: **כרכתא,** דקלים  
המוקפים בגדר של אבנים, שאין שקצים  
ורמשים נכנסים לשם, ואם כן, הרי אין  
בעליהם מתייאשים מהם מלכתחילה —  
**מאי?**

**אמר ליה: אכן, במקרים אלו — התמרים**  
**אסירין [אסוריין].**

כבר. אבל לענין שלא לירד לספק כלל, כפי  
שהוא בנדון שלפנינו, הולכין אחר הרוב.  
עוד הקשו האחרונים, הרי השדות קבועות  
הן, וכל קבוע — כמחצה על מחצה דמי!  
וכ' האור שמח [פ"ז מהל' עבדים הל"ו],  
שלשיטת הר"ש מקינון, שמיעוט שאינו ניכר  
בפני עצמו אינו חשוב קבוע — ניחא. וכן לפי  
מה שכתב בשער המלך, דמה שאומרים שקבוע  
כמחצה על מחצה דמי, היינו דווקא כשנטלו מן  
הקבוע, או שפירש משם. אבל אם לא פירש מן  
הקבוע, הולכין אחר הרוב — ניחא. ועיי"ש מה  
שכתב עוד בענין.

58. לכאורה מה שנקט רבה "בדבר" מילתא  
יתירתא היא! שהרי על כריכות דמתניתין דיבר,  
והיה די לו לומר: "ואפילו שיש בו סימן"!

וכתב בשמ"ק, דאתא לאשמעינן, שלא  
בכריכות בלבד סימן העשוי לידרס לא הוי סימן,  
ומשום שהסימן הוא בקשר, ובקל הוא מתקלקל  
בדריסת הרבים, אלא בכל דבר, אף אם הסימן

"בשלמא לרבא, כיון דלכי גדלי מיאשי, השתא  
נמי מקרי יאוש". ובפשטות כוונתם, שהיאוש  
שלאחר מכן, בהיותם גדולים, מועיל למפרע  
לשיטת רבא. ותמהו האחרונים, הרי סוף סוף  
עתה אין להם דעת, ואין יאוש של קטן כלום!  
ובשו"ת שואל ומשיב [מהדורא רביעאה סימן  
קצ"ב] ביאר בכוונתם במה שכתבו "כיון דלכי  
גדלי", אילו היו עתה גדולים. ופירוש הדברים,  
שכיון שלרבא אין צריך ידיעה בפועל לענין  
יאוש, אף יאוש של קטנים שאינם בני דעת —  
הוי יאוש. וכן כתב בעונג יו"ט.

57. הקשה מהר"ץ חיות, הא קיימא לן שאין  
הולכין בממון אחר הרוב! וכתב הגידולי שמואל  
לתרץ, דהכא אין הוצאה ממוחזק, ואף אותם  
שתחת האילן אינם חשובין כברשותו, ולכן  
בכהאי גוונא הולכין אחר הרוב.

עוד כתבו לתרץ על פי דברי השב שמעתתא  
[שמעתתא ב'], שמה שאמרינן שאין הולכין  
בממון אחר הרוב, היינו דווקא כשהספק לפנינו